

Arrest

nr. 325 633 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2024, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2023 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 november 2024 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen per aangetekend schrijven van 13 december 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2023 werd ingediend en op data van 08.01.2024, 24.01.2024, 14.02.2024, 23.02.2024, 20.03.2024, 04.04.2024, 21.08.2024, 04.09.2024 en 11.09.2024 werd geactualiseerd door :

S., E. (...) (R.R.: xxx)

Geboren te Tirana op (...).1987

+ één meerderjarig kind:

S., B. (...) (R.R.: xxx)

Geboren te D. (...) op (...).2006

+ twee minderjarige kinderen:

S., V. (...) (R.R.: xxx)

Geboren te D. (...) op (...).2007

S., G. (...) (R.R.: xxx)

Geboren te T. (...) op (...).2017

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 20.10.2021 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 08.02.2022 tot kennelijk ongegronde beslissing. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing op 21.02.2022. Dit beroep werd finaal verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18.07.2022.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont bovendien niet aan dat de sociale banden van haar en haar kinderen zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij en haar kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en haar kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de

aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”

Voor wat betreft het aangehaalde art. 22bis van de Grondwet dient er opgemerkt te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze betekent dat dit tegen de belangen van de kinderen is. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun moeder, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien is betrokkene de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De dochter van betrokkene, V. (...), heeft last van medische problematieken waaronder ernstige ontwikkelingsstoornissen. Zij werd in België onderzocht en wordt verder opgevolgd door het UZA, maar er kon nog geen medische diagnose gesteld worden. Bovendien werd zij door het CLB onderzocht. Zij gaat in België naar het buitengewoon onderwijs in school (...) daar zij nood heeft aan een geïndividualiseerd traject. Ter staving worden medische documenten voorgelegd d.d. 17.01.2022, 27.01.2023, 08.09.2023, 22.12.2023 en 29.01.2024. Bovendien wordt er een getuigenis van het CLB, van (...) en een verklaring van de school uit het land van herkomst, waarin te lezen staat dat V. (...) er niet de juiste hulp kan krijgen, voorgelegd. Wat de medische problematiek betreft dient te worden gesteld dat betrokkene reeds omwille van dezelfde problemen een aanvraag 9ter heeft ingediend. Deze aanvraag 9ter werd op 09.03.2022 onontvankelijk verklaard. In de beslissing staat te lezen: “Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.03.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.” Uit de nieuwe stukken die betrokkene heeft toegevoegd blijkt nog steeds niet dat betrokkene niet zou kunnen reizen, noch dat een behandeling niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst.

Verder toont betrokkene niet voldoende aan dat zij in het land van herkomst niet voldoende begeleid zou kunnen worden op school. We kunnen lezen in de beslissing van het CGVS d.d. 08.02.2022 dat betrokkene heeft verklaard in haar VIB d.d. 20.10.2021: “dat V. (...) van haar 4 à 5 jaar tot haar 9 à 10 jaar naar een privé-crèche en kleuterschool ging en dat de onderwijsdirectie in D. (...) –toen u V. (...) nadien wou inschrijven in een school- u voorstelde om haar in te schrijven in een school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand (CGVS, p12 + CGVS E. (...), p6). Uit de verklaringen van u en uw echtgenote, namelijk dat het niveau van zorgverlening in de school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand ontoereikend was voor het profiel van V. (...) –waardoor jullie beslisten haar in een privébasisschool van een bevriende directeur in te schrijven (CGVS p11-12 + CGVS E. (...) p6-7)- kan er geenszins besloten worden dat er sprake is van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.” Betrokkene legt één brief voor van de oude school van V. (...) waarin staat dat zij aldaar de juiste hulp niet kan krijgen. Er wordt echter niet aangetoond dat er contact werd opgenomen met andere school die zich specialiseren in buitengewoon onderwijs. Het blijft louter bij een bewering dat de opvang in Albanië voor meisjes zoals V. (...) niet zou volstaan. Dit element kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Dat betrokkene onderzocht en opgevolgd wordt door het UZA kan eveneens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat deze behandeling en de opvolging in het land van herkomst niet zou kunnen worden overgenomen en verdergezet gedurende de periode die nodig is om een machtiging tot verblijf via de normale procedure aan te vragen.

Wat de scholing van de nu meerderjarige B. (...) betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hun zoon als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan haar meerderjarige zoon op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Betreffende de scholing van G. (...) dient te worden gezegd dat er niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (Dat betrokkene Nederlandse les heeft gevolgd en hier certificaten van voorlegt, dat zij deze lessen met grote onderscheiding heeft afgerond, dat zij werkwillig is, dat zij ingeschreven is voor springplank naar werk, dat zij ingeschreven is bij (...) leercentrum, dat zij vrijwilligerswerk Kinderdagverblijf (...) en dat zij steunverklaringen en foto's voorlegt) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

1.3. Op 27 november 2024 wordt eerste verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 13 december 2024 aan eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., E. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: T. (...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 20.10.2021, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten door de RVV op 18.07.2022, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat zij momenteel niet zou kunnen reizen en dat er geen medische behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering

(...)"

1.4. Op 27 november 2024 wordt tweede verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de derde bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 13 december 2024 aan tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S., B. (...)

geboortedatum: (...).2006

geboorteplaats: D. (...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 20.10.2021, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten door de RVV op 18.07.2022, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat hij momenteel niet zou kunnen reizen en dat er geen medische behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekende partijen zetten een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 3 EVRM, artikel 3 IVRK en artikel 22bis GW

Beslissing 9bis VW

DVZ oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Eerste onderdeel.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake artikel 3EVRM, artikel 3 IVRK en artikel 22 bis GW het volgende aangehaald:

“Artikel 3 EVRM, artikel 3 IVRK en artikel 22bis GW

Artikel 3 EVRM stelt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3 IVRK bepaalt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Artikel 22bis GW:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind” V. (...) is 16 jaar.

Al van kort na de geboorte was het duidelijk dat er ernstige medische verwikkelingen waren bij de dochter van verzoekster. V. (...) werd in Albanië op verschillende niveaus onderzocht zowel bij openbare ziekenhuizen en dokters als bij privé ziekenhuizen en dokterspraktijken. In Albanië kon er geen diagnose worden gesteld en kon de dochter van de verzoekster niet worden begeleid. Ze kon er geen gespecialiseerd onderwijs genieten wat wordt geattesteerd in de toegevoegde stukken. Er is in Albanië geen noodzakelijke begeleiding, geen medische zorg en geen opvolging.

In België werd zij opnieuw onderzocht en bleek er sprake van ernstige ontwikkelingsstoornissen. Opnieuw kan er tot nu toe geen medische diagnose worden gesteld. Bijkomende onderzoeken zijn daarom noodzakelijk. Ze wordt opgevolgd in het UZA waar wordt gezocht naar onderliggende chromosomale afwijkingen. Voorsnog werden er geen bijkomende bevindingen gedaan en blijft de oorzaak van de ontwikkelingsproblematiek onverklaard. Er vindt nog verdere analyse plaats op de whole genome sequencing data. Dit is lopende binnen een wetenschappelijk onderzoeksproject waarbij het nog onduidelijk is wanneer volgende resultaten te verwachten zijn.

Ze werd tevens onderzocht door het CLB de wissel. Uit het onderzoek van het CLB blijkt echter dat de dochter van verzoekster een mentale leeftijd heeft die bijzonder zwak scoort in vergelijking met leeftijdsgenoten. Vanwege deze verstandelijke beperking is het belangrijk dat er aangepast onderwijs voor de dochter van de verzoekster wordt voorzien omdat het aanbod binnen het regulier onderwijs disproportioneel is aan haar ontwikkelingsnoden en -behoeften. V. (...) heeft nood aan een individueel aangepast curriculum binnen het buitengewoon secundair onderwijs waar zij een gepast aanbod kunnen bieden om haar de beste ontwikkelingskansen te geven. Ze heeft nood aan:

- een onderwijsaanbod op haar niveau waarin ze ondersteuning krijgt om stappen te kunnen zetten in haar ontwikkeling.
- een schoolomgeving die veiligheid kan bieden.
- een leerkracht die geduldig is en die rekening houdt met V. (...) haar individuele noden.
- een leeromgeving waarin zij succeservaringen kan opdoen.
- een leeromgeving die haar kan versterken in haar zelfredzaamheid.
- een klasgroep waar V. (...) de ruimte krijgt om haar sociale vaardigheden verder te ontwikkelen.
- een leerkracht die V. (...) kan helpen om zichzelf te uiten.
- een leerkracht die V. (...) handvaten geeft om beter te communiceren.
- een leerkracht die V. (...) grenzen kan geven en haar leert met deze grenzen om te gaan.

De continue opvolging en begeleiding van leerkrachten, CLB enz. in samenwerking van de verzoekster/moeder van V. (...) zijn noodzakelijk. Een onderbreking van deze begeleiding zou nefast zijn voor de ontwikkeling van V. (...) en de voortuitgang die ze reeds heeft gemaakt.

De volgende redenen maken het voor verzoeker bijzonder moeilijk om volgens de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen bij de diplomatieke vertegenwoordiging van hun land van herkomst.”

i.

In de bestreden beslissing wordt het volgende aangehaald:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene

bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om al buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoekster kan hiermede niet akkoord gaan.

De bewijzen in het dossier waaronder de medische rapporten, onderwijsverklaringen en de impact op V. (...)’s ontwikkeling zijn voldoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen, ze betreffen minstens een begin van bewijs.

De combinatie van medische, psychologische en educatieve factoren toont aan dat terugkeer naar Albanië zal resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling.

De medische rapporten tonen aan dat V. (...) gespecialiseerde zorg nodig heeft die niet in Albanië beschikbaar is. De onderzoeken en begeleiding in België, waaronder genetische analyses en onderwijsbegeleiding kunnen niet worden voortgezet in Albanië.

Dit gebrek aan medische zorg zou kunnen leiden tot een ernstige achteruitgang van V. (...)’s gezondheid en ontwikkeling. Het gebrek aan adequate zorg voor een kind met ernstige ontwikkelingsstoornissen kan resulteren in een situatie die als onmenselijk en vernederend wordt beschouwd. De terugkeer naar een land waar geen ondersteuning beschikbaar is, kan tevens leiden tot ernstige psychologische schade voor V. (...). De verstoring van haar routine en veiligheid kan resulteren in angst, stress, en regressie in haar ontwikkeling.

Kinderen met ontwikkelingsstoornissen zijn bijzonder kwetsbaar en kunnen disproportioneel worden getroffen door de afwezigheid van gespecialiseerde begeleiding. Zie ook Paposhvili v. België (2016) (In dit arrest werd geoordeeld dat een uitzetting in strijd kan zijn met artikel 3 EVRM als er een reëel risico bestaat dat de betrokken persoon bij terugkeer niet de zorg krijgt die noodzakelijk is om ernstige schade te voorkomen.)

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM en eveneens het motiveringsbeginsel door te stellen dat de schending van artikel 3 EVRM enkel bij een bewering blijft.

ii.

In de bestreden beslissing wordt m.b.t. artikel 3 IVRK gesteld dat deze bepaling geen directe werking heeft en de verwerende partij verwijst hiervoor naar arresten van de Raad van State (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Verzoeker kan hier niet volledig mee akkoord gaan en wenst te verwijzen naar RVV nr. 121 015 van 20 maart 2014:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.)

In deze context is het van belang te wijzen op artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, en dat luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.” (cf. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395).

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Deze toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children.

The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Gelet op bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.”

Het is duidelijk dat in de bestreden beslissing de belangen van V. (...), dochter van verzoekster onvoldoende werden beoordeeld door te stellen dat artikel 3 IVRK geen directe werking heeft. Zoals hierboven vermeld vallen maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 IVRK.

iii.

Hoewel artikel 3 IVRK geen directe werking heeft, is het een belangrijke interpretatieve norm die gekoppeld kan worden aan artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

Artikel 22bis GW benadrukt dat elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Volgens de bestreden beslissing is een terugkeer naar het land van herkomst niet tegen de belangen van de kinderen. De bestreden beslissing gaat verder:

“Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun moeder, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien is betrokkene de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. Een schending van art. 22bis van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.”

Ook hier kan de verzoekster niet akkoord gaan met de motieven in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing negeert de specifieke noden van V. (...), zoals beschreven in de rapporten van haar school en het CLB, evenals de impact van een onderbreking van haar medische en educatieve traject.

Verzoekster concludeert dan ook dat de bestreden beslissing wel degelijk in het nadeel van de verzoekster en haar kinderen is genomen. De bestreden beslissing schendt artikel 22bis

GW.

Tweede onderdeel.

De DVZ stelt dat er onvoldoende bewijs is dat de medische zorg die V. (...) nodig heeft niet beschikbaar is in Albanië.

Ook dit klopt niet de gegevens in het dossier:

Medische rapporten van UZA en CLB tonen aan dat V. (...) gespecialiseerde medische opvolging en genetisch onderzoek ondergaat in België. Dit omvat een lopend wetenschappelijk project (BeSolveRD) dat onmogelijk kan worden voortgezet in Albanië.

Er is geen equivalent beschikbaar in Albanië voor de zorg die V. (...) nu krijgt. Medische verklaringen in het dossier bevestigen dat Albanië geen geschikte faciliteiten of expertise biedt voor haar complexe medische noden.

Het ontbreken van een diagnose toont aan dat de medische situatie van V. (...) bijzonder complex is. Dit maakt continuïteit in zorg essentieel.

In tegenstelling tot wat DVZ beweert, kan een onderbreking van deze zorg leiden tot een ernstige terugval in haar gezondheid en welzijn.

De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd en in strijd met de gegevens in het dossier. De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

Derde onderdeel. Artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt dat de binding van de familie met België “niet de gebruikelijke banden overstijgt” en dat een tijdelijk vertrek naar Albanië geen ernstige impact zou hebben.

Dit is echter onjuist op basis van de volgende feiten uit het dossier:

-V. (...)’s zorg in België omvat gespecialiseerde medische opvolging in het UZA en een uniek wetenschappelijk onderzoek dat niet in Albanië kan worden voortgezet. Haar afhankelijkheid van dit medische traject maakt de band met België fundamenteel voor haar welzijn.

Het verlies van deze zorg zou een directe impact hebben op haar gezondheid en ontwikkeling, wat haar recht op privé- en gezinsleven schendt.

-V. (...) is volledig geïntegreerd in het buitengewoon onderwijs in België, zoals bevestigd door CLB-rapporten en verklaringen van haar school. In Albanië is geen equivalent beschikbaar. Een terugkeer zou een ernstige verstoring van haar onderwijstraject en ontwikkelingskansen betekenen.

Dit impliceert dat de binding van V. (...) en haar familie met België verder gaat dan de “normale binding” die voortvloeit uit een precair verblijf.

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel en artikel 8 EVRM.

Vierde onderdeel.

Verzoekster heeft ook haar goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoekster betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112)."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat werd ingegaan op de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en werd gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

2.7. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfs-machtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend vanuit het land van oorsprong niet werden aanvaard of bewezen.

2.8. Verzoekende partijen herhalen wat zij in hun verblijfsaanvraag van 3 oktober 2023 hebben uiteengezet in verband met artikel 3 van het EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet en de aangehaalde ontwikkelingsproblematiek van het kind V.. Vervolgens viseren zij volgend motief uit de eerste bestreden beslissing:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Verzoekende partijen brengen hier tegenin dat uit de voorgelegde medische rapporten blijkt dat het kind V. gespecialiseerde zorg nodig heeft die niet in Albanië beschikbaar is, dat ook het onderzoek en de begeleiding in België niet zal kunnen worden voortgezet in Albanië en het gebrek aan medische zorg zou kunnen leiden tot een ernstige achteruitgang van V.'s gezondheid en ontwikkeling hetgeen kan resulteren in een onmenselijke en vernederende behandeling. Zij verwijzen ook naar het arrest *Paposhvili tegen België*.

De Raad benadrukt dat de eerste bestreden beslissing in zijn geheel dient te worden gelezen en uit volgende motieven uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening hield met de medische situatie van het kind V.:

“De dochter van betrokkene, V. (...), heeft last van medische problematieken waaronder ernstige ontwikkelingsstoornissen. Zij werd in België onderzocht en wordt verder opgevolgd door het UZA, maar er kon nog geen medische diagnose gesteld worden. Bovendien werd zij door het CLB onderzocht. Zij gaat in België naar het buitengewoon onderwijs in school (...) daar zij nood heeft aan een geïndividualiseerd traject. Ter staving worden medische documenten voorgelegd d.d. 17.01.2022, 27.01.2023, 08.09.2023, 22.12.2023 en 29.01.2024. Bovendien wordt er een getuigenis van het CLB, van (...) en een verklaring van de school uit het land van herkomst, waarin te lezen staat dat V. (...) er niet de juiste hulp kan krijgen, voorgelegd. Wat de medische problematiek betreft dient te worden gesteld dat betrokkene reeds omwille van dezelfde problemen een aanvraag 9ter heeft ingediend. Deze aanvraag 9ter werd op 09.03.2022 onontvankelijk verklaard. In de beslissing staat te lezen: “Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 01.03.2022 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.” Uit de nieuwe stukken die betrokkene heeft toegevoegd blijkt nog steeds niet dat betrokkene niet zou kunnen reizen, noch dat een behandeling niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst.

Verder toont betrokkene niet voldoende aan dat zij in het land van herkomst niet voldoende begeleid zou kunnen worden op school. We kunnen lezen in de beslissing van het CGVS d.d. 08.02.2022 dat betrokkene heeft verklaard in haar VIB d.d. 20.10.2021: “dat V. (...) van haar 4 à 5 jaar tot haar 9 à 10 jaar naar een privé-crèche en kleuterschool ging en dat de onderwijsdirectie in D. (...) –toen u V. (...) nadien wou inschrijven in een school- u voorstelde om haar in te schrijven in een school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand (CGVS, p12 + CGVS E. (...), p6). Uit de verklaringen van u en uw echtgenote, namelijk dat het niveau van zorgverlening in de school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand ontoereikend was voor het profiel van V. (...) –waardoor jullie beslisten haar in een privébasisschool van een bevriende directeur in te schrijven (CGVS p11-12 + CGVS E. (...) p6-7)- kan er geenszins besloten worden dat er sprake is van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.” Betrokkene legt één brief voor van de oude school van V. (...) waarin staat dat zij aldaar de juiste hulp niet kan krijgen. Er wordt echter niet aangetoond dat er contact werd opgenomen met andere school die zich specialiseren in buitengewoon onderwijs. Het blijft louter bij een bewering dat de opvang in Albanië voor meisjes zoals V. (...) niet zou volstaan. Dit element kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Dat betrokkene onderzocht en opgevolgd wordt door het UZA kan eveneens niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat deze behandeling en de opvolging in het land van herkomst niet zou kunnen worden

overgenomen en verdergezet gedurende de periode die nodig is om een machtiging tot verblijf via de normale procedure aan te vragen.”

Uit de eerste bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt – zoals de verwerende partij correct in de eerste bestreden beslissing vaststelt – dat verzoekende partijen op 21 februari 2022 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend waarbij de situatie van het kind V. werd ingeroepen. Op 1 maart 2022 gaf de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken volgend medisch advies:

“(…)

Aangeleverde informatie:

- SMG d.d. 17-01-2022 van Dr. D. R. (...), huisarts, met de volgende informatie:

o Cyanose bij geboorte met normale apgar

o Genetisch onderzoek lopend in kader van mentale retardatie en ontwikkelingsstoornis

o Advies om speciaal onderwijs

o Geen medische behandeling

- Raadpleging pediatrie d.d. 03-02-2022: verschillende dysmorphie, morbide obesitas, niet zelfredzaam, geen taalontwikkeling

- Foto van het kind

- CLB verslag in kader van speciaal onderwijs

- Afspraak medische genetica

- RX protocol 12-04-2021 van Albanië

- Vertaling MRI protocol: nl

Bespreking:

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken blijkt dat het hier een meisje betreft van actueel 14 jaar oud en afkomstig uit Albanië.

Een reële pathologie met nood aan medische behandeling of interventie kan niet weerhouden worden. Het genetisch onderzoek, wat de uitkomst ook is, wordt niet als medische behandeling aanzien, gezien heden er geen fysieke tekortkomingen vastgesteld werden die een medische interventie noodzakelijk maken. Het betreft een algemene mentale retardatie en ontwikkelingsstoornis met morbide obesitas, een kleine gestalte en verschillende dysmorphieën met achterstand in taalontwikkeling en ontbreken van zelfredzaamheid.

Als enige maatregel wordt melding gemaakt van speciaal onderwijs.

We dienen te vermelden dat buitengewoon onderwijs geen medische behandeling is cfr. arrest 223507 d.d. 02-07-2019.

Waar verzoekende partijen hekelen dat geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van buitengewoon onderwijs, merkt de Raad op dat, naast de vaststelling dat verzoekende partijen de voorgehouden afwezigheid niet aantonen, dit niet tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort die medische elementen dient te beoordelen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Waar de arts-adviseur motiveert dat de ‘speciale school’ niet kan weerhouden worden als medische nood is deze vaststelling niet kennelijk onredelijk aangezien de ‘speciale school’ niet behoort tot de noodzakelijke medische behandeling van hun zoon en de verzorging op school eerder een sociale maatregel is. De arts-adviseur stelt bijgevolg vast dat de ‘verzorging op school’ buiten de criteria van artikel 9ter van de vreemdelingenwet valt.

Besluit:

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.

(…)”

Vervolgens werd de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 9 maart 2022 onontvankelijk verklaard. Verzoekende partijen hebben tegen deze beslissing geen beroep ingediend. Deze beslissing is dan ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Samen met de vaststelling dat, - nu verzoekende partijen geenszins voorhouden dat de medische situatie van het minderjarig kind V. sinds de doorlopen 9ter-procedure significant is gewijzigd - overeenkomstig artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet elementen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden, maken verzoekende partijen met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij – wanneer zij vaststelt dat verzoekende partijen zich opnieuw beroepen op dezelfde medische problematiek voor het kind V. als degene die reeds werd beoordeeld in het kader van een medische regularisatieaanvraag – op kennelijk onredelijke of foutieve wijze oordeelt dat de medische problematiek van het kind V. geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu niet blijkt dat het kind lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch aan een

aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland of land waar zij verblijft.

Met hun betoog dat het kind V. gespecialiseerde zorg nodig heeft, waaronder genetische analyses, doen de verzoekende partijen geen afbreuk aan het gegeven dat blijkens de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag reeds geoordeeld werd dat: *“Een reële pathologie met nood aan medische behandeling of interventie kan niet weerhouden worden. Het genetisch onderzoek, wat de uitkomst ook is, wordt niet als medische behandeling aanzien, gezien heden er geen fysieke tekortkomingen vastgesteld werden die een medische interventie noodzakken. Het betreft een algemene mentale retardatie en ontwikkelingsstoornis met morbide obesitas, een kleine gestalte en verschillende dysmorphieën met achterstand in taalontwikkeling en ontbreken van zelfredzaamheid.”* Evenmin doen zij met de verwijzing naar de voorgelegde medische stukken afbreuk aan de vaststelling dat: *“Uit de nieuwe stukken die betrokkene heeft toegevoegd blijkt nog steeds niet dat betrokkene niet zou kunnen reizen.”* Verder blijkt evenmin uit de voorgelegde medische stukken dat, voor zover het kind toch een behandeling zou behoeven, deze *“behandeling niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst”*, dit nog temeer in het licht van de vaststellingen dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming blijkt dat het kind V. in Albanië wel degelijk medische hulp kreeg, met inbegrip van diverse neurologische onderzoeken in verschillende ziekenhuizen in Albanië. Het feit dat de onderzoeken niet het gewenste resultaat gaven, met name het niet vinden van de reden van de ontwikkelingsstoornis van het kind V., houdt geenszins in dat het kind V. aldaar geen passende medische verzorging kan krijgen. Ook in België trouwens hebben de geconsulteerde artsen blijkens de voorgelegde medische attesten nog steeds niet kunnen achterhalen wat de oorzaak is van de ontwikkelingsstoornis van het kind V. Zoals ook de Raad in zijn arrest nr. 275 331 van 18 juli 2022 waarbij het beroep tegen de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming heeft verworpen, oordeelde: *“dat uit de gegevens van het dossier nergens blijkt dat verzoekers’ dochter V. ooit medische zorg werd ontzegd in Albanië. Zo werden er meerdere neurologische onderzoeken gevoerd in verschillende ziekenhuizen, zoals in het verzoekschrift overigens nogmaals wordt bevestigd. Dat dit geen diagnose opleverde, doet niets af aan de vaststelling dat dochter V. toegang had tot medische zorg in het land van herkomst. Dat zij nooit enig vorm van psychosociale steun ontvingen, is een loutere bewering en verzoekers tonen niet aan dat ze getracht hebben deze te bekomen. Verder tonen verzoekers niet aan dat noodzakelijke begeleiding, medische zorgen en opvolging in Albanië niet mogelijk zijn. Tot op heden is er - hoe jammerlijk ook -nog geen medische diagnose gesteld, zelfs niet in België, zodat dit betoog voor een deel hypothetisch is.”* De Raad benadrukt dat het de vreemdeling die een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient toekomt aan te tonen dat er omstandigheden zijn die hem verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. De bewijslast dienaangaande ligt aldus bij de vreemdeling. Gelet op de feitelijke gegevens zoals die naar voren komen uit het administratief dossier en die de zaak van verzoekende partijen kenmerken, maken zij niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij dat de medische problematiek van het kind V. niet kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verkeerd of kennelijk onredelijk is. Hun stelling dat *“Medische verklaringen in het dossier bevestigen dat Albanië geen geschikte faciliteiten of expertise biedt voor haar complexe medische noden”* is niet meer dan een subjectieve overtuiging die niet anderszins doet besluiten.

Waar zij nog voorhouden dat een terugkeer naar het herkomstland voor het kind omwille van haar medische problematiek een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: *“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness. »* (Het Hof oordeelt dat onder *‘andere zeer uitzonderlijke gevallen’* zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge

drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* kan, gelet op de bespreking *supra*, niet blijken dat het kind omwille van diens medische problematiek een risico loopt een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM te ondergaan indien het terugkeert naar Albanië.

Wat betreft de nood aan gespecialiseerd onderwijs voor het kind V. wordt verder ook in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Verder toont betrokkene niet voldoende aan dat zij in het land van herkomst niet voldoende begeleid zou kunnen worden op school. We kunnen lezen in de beslissing van het CGVS d.d. 08.02.2022 dat betrokkene heeft verklaard in haar VIB d.d. 20.10.2021: “dat V. (...) van haar 4 à 5 jaar tot haar 9 à 10 jaar naar een privé-crèche en kleuterschool ging en dat de onderwijsdirectie in D. (...) –toen u V. (...) nadien wou inschrijven in een school- u voorstelde om haar in te schrijven in een school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand (CGVS, p12 + CGVS E. (...), p6). Uit de verklaringen van u en uw echtgenote, namelijk dat het niveau van zorgverlening in de school voor kinderen met beperkingen en een mentale achterstand ontoereikend was voor het profiel van V. (...) –waardoor jullie beslisten haar in een privébasisschool van een bevriende directeur in te schrijven (CGVS p11-12 + CGVS E. (...) p6-7)- kan er geenszins besloten worden dat er sprake is van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.” Betrokkene legt één brief voor van de oude school van V. (...) waarin staat dat zij aldaar de juiste hulp niet kan krijgen. Er wordt echter niet aangetoond dat er contact werd opgenomen met andere school die zich specialiseren in buitengewoon onderwijs. Het blijft louter bij een bewering dat de opvang in Albanië voor meisjes zoals V. (...) niet zou volstaan. Dit element kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich beperken tot het herhalen van datgene wat zij in het kader van hun verblijfsaanvraag van 3 oktober 2023 en bijhorende aanvullingen naar voor hebben gebracht zonder concreet in te gaan op de motieven uit de eerste bestreden beslissing. Hiermee tonen verzoekende partijen niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat: *“Betrokkene legt één brief voor van de oude school van V. (...) waarin staat dat zij aldaar de juiste hulp niet kan krijgen. Er wordt echter niet aangetoond dat er contact werd opgenomen met andere school die zich specialiseren in buitengewoon onderwijs. Het blijft louter bij een bewering dat de opvang in Albanië voor meisjes zoals V. (...) niet zou volstaan.”* Met hun betoog waar zij in essentie louter verwijzen naar hun aanvraag en de daarbij gevoegde stukken, tonen zij geenszins aan dat de bevinding van de verwerende partij dat daaruit niet blijkt dat het kind V. geen afdoende aangepast onderwijs kan krijgen in Albanië foutief of kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partijen nog voorhouden het niet volledig eens te zijn met volgend motief uit de eerste bestreden beslissing: *“Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: “Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de beoordelingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).”*, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en zoals blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind V.. Zoals blijkt uit de bespreking *supra* maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat het kind V. omwille van haar medische problematiek niet terug kan naar het herkomstland alwaar zij, voor zover als nodig, evenzeer kan behandeld worden en afdoende aangepast onderwijs kan verkrijgen. Verzoekende partijen hebben met hun betoog immers niet anderszins aangetoond. Gelet op deze vaststellingen, samen met de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat: *“Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de kinderen, in de nabijheid van hun moeder, niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terecht komen. Bovendien is betrokkene de wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen en bijgevolg is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.”* tonen de verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat het hoger belang van het kind V. *in casu* geschonden wordt. Daargelaten de vraag aldus naar de directe werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag maken de verzoekende partijen, gelet op de bespreking hoger, geenszins aannemelijk dat de ontwikkeling en het onderwijs van de kinderen, en meer specifiek het kind V., door een terugkeer naar Albanië in gedrang worden gebracht. Hetzelfde geldt voor wat betreft hun betoog dat een schending van artikel 22bis van de Grondwet voorligt, dit nog naast de vaststelling dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe

werking kunnen verzoekende partijen zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.9. Artikel 8 van het EVRM, dat verzoekende partijen eveneens geschonden achten, luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekende partijen met elkaar een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden. Zoals de verwerende partij evenwel motiveert geldt de verplichting om terug te keren naar Albanië voor het ganse gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verzoekende partijen betwisten deze vaststelling geenszins. Zij maken bijgevolg niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing ingrijpt op hun gezinsleven met elkaar zodat op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM voorligt.

Verzoekende partijen werpen wel op dat hun banden met België verder gaan dan de normale binding die voortkomt uit een precair verblijf. Zij benadrukken opnieuw de gespecialiseerde medische opvolging in het UZA en stellen dat het kind V. volledig geïntegreerd is in het buitengewoon onderwijs in België, waarbij zij verwijzen naar CLB-rapporten en verklaringen van haar school. Volgens verzoekende partijen is in Albanië geen equivalent beschikbaar. Verzoekende partijen houden voor dat een terugkeer een ernstige verstoring van haar onderwijstraject en ontwikkelingskansen betekent.

Verzoekende partijen houden aldus voor dat een beschermenswaardig privéleven voorligt.

Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153).

Artikel 8 van het EHRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd.

De Raad stelt op lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing vast dat de verwerende partij vooreerst oordeelt dat *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo stelt de verwerende partij vast: *“Betrokkene toont bovendien niet aan dat de sociale banden van haar en haar kinderen zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij en haar kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en haar kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).”* De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun aanvraag verwezen hebben naar het schooltraject van de kinderen, waarbij zij extra duiding hebben gegeven bij het

schooltraject van het minderjarig kind V. V. wordt opgevolgd door het CLB en heeft bijzondere zorgen en extra ondersteuning nodig die ze volgens verzoekende partijen niet kan krijgen in haar thuisland. Verzoekende partijen benadrukken dat V. veel werkpunten heeft die begeleiding vragen op vlak van onderwijs, wonen, werken, taalontwikkeling, numerieke ontwikkeling enz. Verzoekende partijen benadrukken ook de rol van eerste verzoekende partij voor V., zij helpt wanneer leerkrachten V. niet begrijpen of tot haar kunnen doordringen enz. Verzoekende partijen hebben schoolattesten van de kinderen bijgebracht, verslagen van het CLB met betrekking tot V., een verklaring van een leerkracht over V. en een verslag van de school van V. over haar functioneren. In essentie benadrukken verzoekende partijen het schoollopen van de kinderen van eerste verzoekende partij waarbij het kind V. omwille van een ontwikkelingsstoornis nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs.

Verzoekende partijen tonen hiermee echter nog niet aan dat het door hen opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Het loutere feit dat het kind V. in België opgevolgd wordt in het UZA maakt geenszins dat daaruit blijkt dat het kind V. in België dusdanig hechte sociale banden heeft opgebouwd dat deze opvolging doet getuigen van een beschermenswaardig privéleven in België. Verder, zoals blijkt uit nazicht van het administratief dossier zijn de verzoekende partijen pas eind 2021 in België aangekomen zodat het ook nog maar om een beperkte scholing in België gaat en houdt het loutere feit dat de kinderen in België sinds hun aankomst eind 2021 naar school gaan, waarbij voor V. aangepast onderwijs, ook geenszins in dat de sociale banden die de verzoekende partijen (met inbegrip van de kinderen) in België zouden hebben, dermate intens zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Zoals de verwerende partij motiveert tonen de verzoekende partijen niet aan dat de banden die de verzoekende partijen (met inbegrip van de kinderen) met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen.

De Raad wijst er voorts op dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (cf. EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (cf. EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, *Catan e.a. v. Moldavië*, par. 140 alsook nr 14688/89, *Simpson v. The United Kingdom*: “*This right “by its very nature calls for regulation by the State, regulation which may vary in time and place according to the needs and resources of the community and of individuals”, as long as the substance of the right to education is preserved*” eigen vertaling: het recht op onderwijs gelet op de aard ervan vraagt regulering door de Staat, regulering die kan variëren in tijd en plaats volgens de noden en middelen van de gemeenschap en de individuen, zolang de kern van het recht op onderwijs is gegarandeerd.). Zoals hoger gesteld hebben verzoekende partijen niet aangetoond dat de kinderen niet naar school (met inbegrip van aangepast onderwijs) zouden kunnen in Albanië. Verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins aan dat het onderwijs dat de kinderen in Albanië kunnen genieten, niet afdoende is en daardoor afbreuk wordt gedaan aan de kern van het recht op onderwijs (cf. EHRM, 8 november 2016, nr. 77023/12, *Sanisloy c. Turquie*, overweging 67).

Daarnaast, voor zover er toch een beschermenswaardig privéleven voorligt, *quod non* gelet op de bespreking *supra*, heeft de verwerende partij tevens geoordeeld dat het privéleven niet geschonden wordt daar het gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen.

Aangezien blijkt en niet wordt betwist dat verzoekende partijen met inbegrip van het minderjarig kind V. voorheen nooit gemachtigd werden tot een verblijf van meer dan drie maanden, gaat het in deze zaak om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of

overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Ook toont het EHRM zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekende partijen tonen niet aan dat hun privéleven *in casu* dermate uitzonderlijk is dat het aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Het EVRM waarborgt als dusdanig overigens geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu heeft verwerende partij geoordeeld, op basis van de elementen die haar werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die toelaten dat de aanvraag in België wordt ingediend. Immers het loutere feit dat verzoekende partijen tijdens hun illegaal, minstens precair verblijf sociale relaties hebben ontwikkeld zijn geen buitengewone omstandigheden. Zoals duidelijk gebleken is uit de bespreking *supra* hebben de verzoekende partijen ook niet aannemelijk gemaakt dat het kind V. omwille van diens problematiek niet terug kan naar het herkomstland noch hebben zij aangetoond dat het kind V. in Albanië geen afdoende aangepast onderwijs kan verkrijgen. Door opnieuw hun argumenten te herhalen die reeds *supra* besproken werden slagen verzoekende partijen er dan ook niet in afbreuk te doen aan de gegeven motivering dienaangaande in de eerste bestreden beslissing. Zij maken niet aannemelijk dat *in casu* uitzonderlijke omstandigheden voorliggen die bij terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zouden inhouden.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekende partijen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.10. Verzoekende partijen betogen verder dat zij hun goede integratie hebben aangetoond met stukken. Zij betwisten dat hun integratie elementen zijn die ten gronde moeten worden beoordeeld en zij benadrukken, onder verwijzing naar rechtsleer, dat bij gebreke aan een wettelijke definitie van het begrip '*buitengewone omstandigheden*' alle omstandigheden kunnen worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. Onder verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 96 112 van 30 januari 2013 stellen verzoekende partijen dat een lang verblijf en een goede integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Het motief dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen met betrekking tot hun integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen*

verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekende partijen kunnen worden gevolgd dat het begrip *'buitengewone omstandigheden'* niet wordt gedefinieerd in de wet. *"Buitengewone omstandigheden"* worden door de Raad van State omschreven als *"omstandigheden (...) die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In ditzelfde arrest stelde de Raad van State *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht.

Verzoekende partijen verwijzen nog naar 's Raad arrest met nummer 96 112 van 30 januari 2013, maar zij gaan eraan voorbij dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Daarenboven tonen verzoekende partijen niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van dit arrest gelijkaardig zijn aan de feiten van de onderhavige zaak. Met de vage verwijzing naar een arrest tonen verzoekende partijen niet concreet aan waarom het voor hen omwille van hun integratie zeer moeilijk, dan wel onmogelijk zou zijn om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Een integratie in België verhindert op zich immers niet dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Aangezien de duur van het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie op zich in beginsel geen buitengewone omstandigheid vormen, komt het aan de verzoekende partijen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar in hun specifieke geval anders over moet worden gedacht. Met andere woorden, de verzoekende partijen dienen in hun aanvraag aannemelijk te maken dat er elementen zijn met betrekking tot hun integratie die ervoor zorgen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn. Verzoekende partijen tonen met hun algemeen betoog dan ook niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de overige aangehaalde elementen (met betrekking tot het verblijf en/of hun integratie) niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, nu zij niet aantonen uit welke elementen die zij had aangehaald wel degelijk blijkt dat een terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn. Bijgevolg wordt op dit punt niet aangetoond dat de verwerende partij aan het begrip *'buitengewone omstandigheden'* in het geval van verzoekende partijen een kennelijk onredelijke invulling werd gegeven.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de uiteenzetting van verzoekende partijen niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin wordt een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM aangetoond. Ook een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 22bis van de Grondwet voor zover ontvankelijk aangevoerd kan niet worden aangenomen.

Met hun betoog maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat verwerende partij bepaalde in de aanvraag ontwikkelde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. Verzoekende partijen zetten een tweede middel – gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing – als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Tweede middel: schending van artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 41 van het Handvest

Bijlage 13

De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht in het Rijk verblijft van de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Verder wordt er verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;
- b) het familie – en gezinsleven;
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

In de beschreven beslissing staat vermeld dat de verzoekster de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige kinderen en dat het in het belang van de kinderen is dat ze de administratieve situatie van hun moeder volgen.

Er wordt geen rekening gehouden met de belangen van de kinderen als dusdanig. Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van V. (...). Zoals eerder gesteld heeft V. (...) nood aan gespecialiseerde zorg nodig die niet in Albanië beschikbaar is. In het dossier liggen bewijsstukken voor. De onderzoeken en begeleiding in België, waaronder genetische analyses en onderwijsbegeleiding kunnen niet worden voortgezet in Albanië. De verwerende partij heeft niet het volledig plaatje bekeken.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

Tweede onderdeel.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de belangen van de minderjarige dochter, zoals hierboven reeds uiteengezet. In de beslissing is geen enkele afweging gemaakt die specifiek betrekking heeft op het welzijn en de ontwikkelingskansen van V. (...). De belangen van het kind zijn ondergeschikt gemaakt aan algemene overwegingen over verblijfsprocedures. De verplichting om het belang van het kind primair te stellen is genegeerd. De beslissing negeert de cruciale rol van de zorg en begeleiding in België. De beslissing erkent de disproportionele schade niet die een terugkeer naar Albanië zou veroorzaken voor V. (...) en haar gezin. Haar belangen zijn op geen enkel moment adequaat in overweging genomen.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.13. Voor de theoretische uiteenzetting van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.14. De bestreden bevelen zijn gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen nu zij op 20 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dit verzoek om internationale bescherming afgesloten werd door de Raad op 18 juli 2022 zodat de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen inmiddels ruimschoots overschreden is.

Uit wat hierna wordt uiteengezet blijkt verder niet dat enige hogere rechtsnorm de verwerende partij zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.15. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr.

50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Verzoekende partijen lezen in de tweede bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij de wettelijke vertegenwoordiger is van haar minderjarige kinderen en het in het belang van deze kinderen is dat ze de administratieve situatie van hun moeder volgen. Verzoekende partijen brengen hier tegenin dat geen rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen als dusdanig. Meer specifiek herhalen zij dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van het kind V..

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van de kinderen in rekening bracht door te motiveren: *“Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun moeder volgen.”*

Zoals uit de bespreking van het eerste middel *supra* is gebleken heeft de verwerende partij alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden terugkeerbesluiten de situatie van de kinderen, waaronder ook de specifieke situatie van het kind V. in ogenschouw genomen. Zoals blijkt hebben de verzoekende partijen met hun verwijzing naar de specifieke situatie van het kind V. en de daartoe voorgelegde stukken niet aangetoond dat het kind daardoor niet terug kan naar Albanië. Immers werd op goede gronden vastgesteld dat de specifieke situatie van het kind V. een terugkeer niet verhindert omdat:

- blijkens de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag reeds geoordeeld werd dat: *“Een reële pathologie met nood aan medische behandeling of interventie kan niet weerhouden worden. Het genetisch onderzoek, wat de uitkomst ook is, wordt niet als medische behandeling aanzien, gezien heden er geen fysieke tekortkomingen vastgesteld werden die een medische interventie noodzakelijk maken. Het betreft een algemene mentale retardatie en ontwikkelingsstoornis met morbide obesitas, een kleine gestalte en verschillende dysmorphieën met achterstand in taalontwikkeling en ontbreken van zelfredzaamheid.”*;
 - *“Uit de nieuwe stukken die betrokkene heeft toegevoegd blijkt nog steeds niet dat betrokkene niet zou kunnen reizen.”*;
 - voor zover het kind V. toch een medische behandeling zou behoeven, uit de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat deze *“behandeling niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst”*;
- en hun stelling dat *“Medische verklaringen in het dossier bevestigen dat Albanië geen geschikte faciliteiten of expertise biedt voor haar complexe medische noden”* niet meer is dan een subjectieve overtuiging die niet anderszins doet besluiten, alsook dat verzoekende partijen geenszins hebben aangetoond dat de bevinding van de verwerende partij dat niet blijkt dat het kind V. geen afdoende aangepast onderwijs kan krijgen in Albanië foutief of kennelijk onredelijk is.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt ook niet dat de verwerende partij louter zou hebben geoordeeld dat de eventuele benodigde behandeling en de speciale scholing die het kind V. nodig heeft enkel tijdelijk – de tijd nodig om een aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen en de tijd nodig om deze procedure te doorlopen – voorhanden zijn.

Gelet op voorgaande en nu verzoekende partijen evenmin hebben aangetoond dat de kinderen, waaronder ook V., in het land van herkomst in de nabijheid van hun moeder niet in een stabiele en veilige omgeving zouden terechtkomen (blijkens de verschillende ICAM-verslagen in het administratief dossier blijkt bovendien dat de ouders verklaarden in Albanië welstellend te zijn) is het voor elk redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de minderjarige kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun minderjarige kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de vader van deze kinderen reeds teruggekeerd is naar Albanië. Hij werd op 29 september 2023 zonder verzet gerepatriëerd naar Albanië (zie stuk 182 van het administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). Zo kan een terugkeer naar Albanië voor de kinderen ook een hereniging met hun vader inhouden.

De verzoekende partij brengen geen elementen aan waarom de beoordeling van de verwerende partij in het tweede bestreden bevel dat het in het hoger belang is van de kinderen om de eerste verzoekende partij te volgen, verkeerd of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.16. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*cf.* HvJ 21

december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekende partijen kunnen zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De tweede en de derde bestreden beslissing worden getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De tweede en de derde bestreden beslissing moeten eveneens worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoekende partijen ongunstig kunnen beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Verzoekende partijen voeren opnieuw de problematiek van het kind V. aan. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoekende partijen met hun betoog geen andere elementen aanbrengen dan degene die zij reeds aan de verwerende partij hebben voorgelegd en die reeds werden beoordeeld alvorens over te gaan tot het treffen van de tweede en de derde bestreden beslissing. Zoals uit de bespreking *supra* is gebleken zijn deze elementen niet van die orde dat zij het treffen van de tweede en de derde bestreden beslissing verhinderen.

Verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat het bestuur hen nog bijkomend had moeten horen alvorens over te gaan tot de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest *Mukarubega* van het Hof van Justitie blijkt dat, indien een dertelander enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn/haar belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, *Mukarubega*, C-166/13, §§ 67 t.e.m. 70).

Verzoekende partijen tonen niet aan dat er andere elementen zijn die zij, indien zij bijkomend waren gehoord, hadden kunnen aanvoeren en die een invloed hadden kunnen hebben op de totstandkoming van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.17. Met hun betoog dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken, maken de verzoekende partijen de door hen aangevoerde schending van bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER